

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5CoCsp/5/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118326118
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 11. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Záleská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2023:6118326118.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivety Záleskej a členiek senátu JUDr. Ivety Sopkovej a JUDr. Aleny Radičovej v spore žalobcu A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. XXXX/XX, XXX XX C. – D. B., právne zastúpeného LEGAL POINT s.r.o., so sídlom Nemocničná 979, 017 01 Považská Bystrica, IČO 47 253 495, proti žalovanému PATRIOT GROUP, s. r. o., so sídlom Kpt. Jaroša 1312/29, 911 01 Trenčín, IČO 45 407 657, právne zastúpenému Advokátska kancelária KONCOVÁ & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Kpt. Jaroša 1312/29, 911 01 Trenčín, IČO 47 256 907, o zaplatenie 8.531,66,- eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín, č. k. 18Csp/76/2021-331 zo dňa 08. decembra 2022, takto

rozhodol:

Odvolačný súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému sa proti žalobcovi **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa podanou žalobou domáhal od žalovaného zaplatenia sumy 8.531,66 eur s príslušenstvom titulom bezdôvodného obohatenia a náhrady trov konania. Okresný súd Trenčín rozsudkom č. k. 18Csp/161/2018-61 zo dňa 08.04.2019 (v poradí prvý rozsudok) žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol. Na odvolanie žalobcu voči uvedenému rozsudku, Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací rozsudkom č. k. 16Co/70/2019-103 zo dňa 20.05.2020 rozsudok Okresného súdu v Trenčíne č. k. 18Csp/161/2018-61 zo dňa 08.04.2019 potvrdil ako vecne správny. Najvyšší súd SR na základe podaného dovolania zo strany žalobcu uznesením sp. zn. 4Cdo/277/2020 zo dňa 27.10.2021 rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 16Co/70/2019-103 zo dňa 20.05.2020 ako aj rozsudok Okresného súdu Trenčín č. k. 18Csp/161/2018-61 zo dňa 08.04.2019 zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

2. Následne Okresný súd Trenčín ako súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom č. k. 18Csp/76/2021-331 zo dňa 08.12.2022 (v poradí druhým rozsudkom) výrokom I. žalobu žalobcu opätovne zamietol a výrokom II. žalovanému voči žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

3. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní zistil, že Rozhodcovský súd Arbitráž, s. r. o., so sídlom Jilemnického 30, 036 01 Martin, IČO: 46 665 145 rozhodcovským rozsudkom sp. zn. R 24/2014 zo dňa 02.06.2014 uložil žalovanému – A. B. (v tomto konaní v postavení žalobcu) povinnosť zaplatiť žalobcovi – spoločnosti PATRIOT GROUP, s. r. o. (v tomto konaní v postavení žalovaného) sumu 2.984,92 eur, úroky z omeškania vo výške 17,6 % ročne odo dňa 07.12.2013 zo sumy 248,74 eur do 06.03.2014 a zo sumy 2.984,92 eur od 01.11.2013 do zaplatenia, zmluvnú pokutu vo výške

0,2 % ročne zo sumy 248,74 eur od 07.12.2013 do 06.03.2014 a zo sumy 2.984,92 eur od 01.11.2013 do zaplataenia, trovy konania vo výške 161,82 eur a trovy právneho zastúpenia vo výške 415,37 eur a vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Na základe tohto rozhodcovského rozsudku ako exekučného titulu vydal exekútor dňa 15.12.2014 príkaz na začatie exekúcie. Rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica č. k. 8C/62/2015-89 zo dňa 08.06.2015 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č. k. 4Co/638/2015-109 zo dňa 09.06.2016 bol rozhodcovský rozsudok sp. zn. R 24/2014 zo dňa 02.06.2014 zrušený. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplynulo, že dôvodom zrušenia predmetného rozsudku bolo porušenie zásady rovnosti účastníkov rozhodcovského konania tým, že rozhodcovský súd nenariadil ústne pojednávanie. Oznámením Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn. 3Er/539/2014 zo dňa 07.01.2015 oznámil súd žalobcovi, že exekúcia v prospech žalovaného sa skončila vymožením pohľadávky. Z konečného vyúčtovania exekučného konania zo dňa 22.01.2015 vyplynulo, že vymožený nárok predstavoval na pohľadávke oprávneného sumu 6.699,26 eur, na trovách exekúcie sumu 147,63 eur, na odmene exekútora sumu 1.368,14 eur, na náhrade hotových výdavkov sumu 35,83 eur a na DPH sumu 280,80 eur. Spolu vymožený nárok predstavoval sumu 8.531,66 eur.

4. Súd prvej inštancie ďalej zistil z emailovej komunikácie, že žalobca ohľadom dodania stropu komunikoval priamo s pracovníkom spoločnosti E. F., G. H., F. F. I. J. XX, XXX XX K. – E., L.: XX XXX XXX (ďalej len „E. F.“), od ktorého žiadal cenovú ponuku a termín dodania. Spoločnosť E. F. H. cenovú ponuku žalobcovi č. LP 13061027, podľa ktorej výsledná suma bola 2.985,37 eur. Faktúrou č. 1020130414 zo dňa 17.10.2013, splatnou dňa 31.10.2013, spoločnosť D. F., F. F. H. XXX/XX, XXX XX C., L.: XX XXX XXX (ďalej len „D. F.“; spoločnosť ku dňu 17.06.2014 vymazaná z obchodného registra – pozn. odvolacieho súdu) vyfakturovala žalobcovi sumu za E. F. vo výške 2.984,92 eur. Faktúrou č. VF-SK00693 zo dňa 26.11.2013 vyfakturovala spoločnosť E. F. F. M. F. F. E., F. F. F. C. XX, XXX XX F. C., L.: XX XXX XXX (ďalej len „M. spol. s r.o.“) stropné nosníky na základe objednávky č. 13061027 vo výške 2.669,28 eur. Oznámením o postúpení pohľadávky zo dňa 18.10.2013 oznámila spoločnosť D. s. r. o. žalobcovi, že postúpila spoločnosti N. M., F., F. F. B. XXX, XXX XX B., L.: XX XXX XXX (O. P. „N. M., F.“) pohľadávku vo výške 2.984,92 eur z faktúry č. 1020130414. Oznámením o postúpení pohľadávky zo dňa 27.01.2014 spoločnosť D. F. a žalovaný oznámili žalobcovi postúpenie pohľadávok, ktoré F. D. F. nadobudla v rámci výkonu svojej podnikateľskej činnosti, žalovanému. Oznámením o postúpení pohľadávky zo dňa 10.01.2014 oznámili spoločnosti D. F., N. M., F. Q. žalovaný žalobcovi, že F. N. M., F. postúpila žalovanému pohľadávky, ktoré nadobudla od spoločnosti D. F.. Zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 06.12.2013 postúpila spoločnosť N. M., F. E. .G. žalovanému pohľadávky, medzi nimi aj pohľadávku vo vzťahu k žalobcovi z faktúry č. 1020130414. Z dohody č. 1662014 zo dňa 13.02.2014 uzavretej medzi žalobcom a žalovaným vyplynulo, že žalobca spochybňuje tam uvedené pohľadávky vyplývajúce z faktúr. Medzi nimi spochybnil i faktúru č. 1020130414 vo výške 2.984,92 eur z dôvodu, že túto uhradil spoločnosti E. F. F. si strany dohodli, že všetky spory vyplývajúce z tejto dohody predložia Stálemu rozhodcovskému súdu Arbitráž zriadenému pri Arbitráž, s. r. o. Faktúrou č. 04/2013 zo dňa 25.11.2013 vyfakturovala spoločnosť M. F. F. E. žalobcovi strop RECTOBETON podľa dodacieho listu zo dňa 08.10.2013 vo výške 2.829,97 eur. Z príjmového pokladničného dokladu zo dňa 26.11.2013 vyplýva, že žalobca faktúru č. 04/2013 uhradil. Z dodacieho listu zo dňa 08.10.2013 vyplýva, že spoločnosť E. F. R. stropné nosníky z objednávky č. 13061027 spoločnosti D. F.. Názov spoločnosti D. F. bol prečiarknutý a dopísaný názov M. F. F. E. Dobropisom zo dňa 26.11.2013 spoločnosť E. F. R. spoločnosti D. s. r. o. faktúru č. VF-SK00652 zo dňa 08.10.2013. Z výpisu z účtu žalobcu za rok 2014 vyplynulo, že dňa 19.12.2014 bola z jeho účtu odúčtovaná suma 8.531,66 eur titulom exekúcie. Objednávkami zo dňa 25.09.2013, 05.10.2013 a 11.10.2013 si žalobca objednal stavebný materiál, okrem iného i strop Rector, pričom v objednávkach bol označený údajmi podnikateľa. Z výpisu zo živnostenského registra žalobcu vyplýva, že žalobca mal podnikateľskú činnosť v období od 01.01.2013 do 31.12.2015 pozastavenú. Súd prvej inštancie taktiež vykonal výsluch žalobcu a svedka L. E. E., zástupcu F. E. F..

5. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že žaloba podaná žalobcom nie je dôvodná. Žalobca si podanou žalobou uplatnil nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, voči ktorému žalovaný vzniesol námietku premlčania. Súd prvej inštancie sa pred skúmaním dôvodnosti uplatneného nároku zaoberal vznesenou námietkou premlčania a dospel k názoru, že nárok žalobcu uplatnený žalobou nie je premlčaný.

6. Ohľadne dôvodnosti uplatneného nároku súd prvej inštancie uviedol, že v súdnej veci si žalobca svoj nárok na zaplatenie sumy 8.531,66 eur s príslušenstvom uplatnil titulom bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného, ktoré mal získať na podklade exekučného titulu – rozhodcovského rozsudku, ktorý bol neskôr rozhodnutím všeobecného súdu zrušený. Bezdôvodným obohatením sa môže stať aj plnenie prijaté na základe vykonateľného rozsudku súdu, ktorý bol následne zrušený. Ak sa vrátenia plnenia domáha ten, kto plnil povinnosť jemu uloženú súdom, závisí dôvodnosť jeho požiadavky od toho, či podľa hmotného práva – teda aj bez rozhodnutia, ktoré bolo následne zrušené – plnil povinnosť, ktorú skutočne mal alebo nie. Zrušením rozhodnutia, podľa ktorého bolo plnené, dochádza k bezdôvodnému obohateniu len v prípade, že právny dôvod tohto plnenia nespočíval v hmotnom práve, teda že podľa hmotného práva tu povinnosť neexistovala. V súdnej veci z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie preukázané, že žalobca si po tom, ako si dojednal podrobnosti priamo s výrobcou stropu, spoločnosťou E. F., M. objednal v stavebninách D. F.. K tomuto záveru dospel súd prvej inštancie najmä s poukazom na výpoveď svedka L. E. E.. Pravdivosti týchto tvrdení svedčil aj ďalší postup, keď spoločnosť E. F. H. žalobcovi cenovú ponuku č. 13061027, pričom následne k tejto cenovej ponuke dodala objednaný tovar do stavebnín D. F. a tomuto subjektu aj tovar vyfakturovala. Z uvedeného súd prvej inštancie vyvodil záver o vzniku dvoch právnych vzťahov, ktoré boli navzájom od seba nezávislé. Jednak to bol vzťah medzi žalobcom a spoločnosťou D. F. založený objednávkou tovaru a na druhej strane vzťah medzi spoločnosťou D. F. a spoločnosťou E. F. založený rovnako na objednávke tovaru. Aj sám svedok E. uviedol, že spoločnosť D. F. tovar musela objednať, pretože inak by nemala spoločnosť E. F. dôvod tovar tejto spoločnosti dodávať a vystavovať faktúru. V dôsledku objednávky tovaru žalobcu v stavebninách D. s. r. o. došlo medzi žalobcom a spoločnosťou D. F.. k uzavretiu kúpnej zmluvy, na základe ktorej vznikla povinnosť spoločnosti D. s. r. o. tovar žalobcovi dodať a žalobcovi vznikla povinnosť za dodaný tovar spoločnosti D. s. r. o. zaplatiť. Z tvrdení žalobcu ako aj zo svedeckej výpovede L. E. bolo podľa súdu prvej inštancie preukázané, že tovar bol do stavebnín D. s. r. o. dodaný a odtiaľ následne prevezený žalobcovi. Súd prvej inštancie konštatoval, že spoločnosť D. s. r. o. si voči žalobcovi splnila svoju zmluvnú povinnosť. Naproti tomu žalobca si svoju povinnosť zaplatiť za dodaný tovar voči spoločnosti D. s. r. o. nesplnil, čo v konaní nebolo sporné. S poukazom na uvedené mal súd prvej inštancie za to, že spoločnosti D. s. r. o. vznikla pohľadávka voči žalobcovi titulom nezaplatenia kúpnej ceny tovaru, a teda hmotnoprávny nárok tejto spoločnosti voči žalobcovi existoval. Pokiaľ žalobca zaplatil za tovar spoločnosti M. F. F. E., urobil tak bez právneho dôvodu, nakoľko medzi žalobcom a spoločnosťou M. F. F. E. nebol žiaden právny vzťah, z ktorého by žalobcovi vyplývala povinnosť úhrady tovaru práve tejto spoločnosti (žalobca si tovar v spoločnosti M. F. F. r.o. neobjednal). Súd prvej inštancie konštatoval, že právny vzťah medzi spoločnosťou D. F. a žalobcom založený objednávkou tovaru naďalej trvá, pričom v dôsledku nesplnenia si povinnosti zo strany žalobcu voči tejto spoločnosti, vznikla spoločnosti D. s. r. o. pohľadávka voči žalobcovi vo výške 2.984,92 eur tak, ako bola vyfakturovaná faktúrou č. 1020130414 zo dňa 17.10.2013.

7. Následne sa súd prvej inštancie zaoberal otázkou platnosti postúpenia uvedenej pohľadávky zo spoločnosti D. F. až na žalovaného. Súd prvej inštancie konštatoval, že v konaní bolo preukázané, že spoločnosť D. F. ako postupca predmetnú pohľadávku vyplývajúcu z faktúry č. 1020130414 postúpila spoločnosti N. M., F. ako postupníkovi. Postúpenie tejto pohľadávky postupca riadne oznámil žalobcovi oznámením zo dňa 18.10.2013. V oznámení presne uviedol, ktorá pohľadávka je predmetom postúpenia označením faktúry a sumy. Keďže postúpenie pohľadávky žalobcovi oznámil postupca (spoločnosť D. F.), nebolo potrebné dožadovať sa predloženia samotnej zmluvy o postúpení pohľadávky, na základe ktorej predmetná pohľadávka prešla do dispozície spoločnosti N. M., F.. Následne spoločnosť N. M., F. ako postupca postúpila nadobudnutú pohľadávku voči žalobcovi žalovanému ako postupníkovi. Túto skutočnosť postupca, postupník a spoločnosť D. s. r. o. oznámili žalobcovi oznámením zo dňa 10.01.2014, ktoré bolo žalobcovi doručené dňa 20.01.2014. V predmetnom oznámení však nebola konkretizovaná pohľadávka, ktorá bola predmetom prevodu, preto súd prvej inštancie preskúmal aj zmluvu o postúpení pohľadávok, na základe ktorej došlo k jej prevodu na žalovaného. Súd prvej inštancie uviedol, že postupca (spoločnosť N. M., F.) zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 06.12.2013 postúpil žalovanému ako postupníkovi okrem iného aj pohľadávku voči žalobcovi z faktúry č. 1020130414. V súdnej veci skúmaná zmluva o postúpení pohľadávok bola uzavretá v písomnej forme, obsahovala označenie účastníkov, postupovaná pohľadávka bola dostatočne identifikovaná a súčasne sa strany dohodli na odplatnom postúpení pohľadávok. Pokiaľ žalobca namietal nedostatočnú identifikáciu postúpenej pohľadávky, súd prvej inštancie konštatoval, že zmyslu právnej úpravy postúpenia pohľadávky sa neprieči, aby bola pohľadávka identifikovaná sprostredkovaně, napr. odkazom na čísla postupcových faktúr. Postupovaná pohľadávka voči žalobcovi

bola označená odkazom na faktúru uvedením jej čísla, čím bola označená dostatočne určito, preto za splnenia tejto, ako aj ostatných podstatných náležitostí, súd prvej inštancie prijal záver, že zmluva o postúpení pohľadávok zo dňa 06.12.2013 medzi postupcom N. M., F. a žalovaným bola platne uzavretá. Na základe tejto zmluvy žalovaný nadobudol pohľadávku voči žalobcovi, ktorá pôvodne patrila spoločnosti D. s. r. o., v dôsledku čoho sa stal oprávnenou osobou na jej uplatnenie a vymáhanie. S poukazom na uvedené zistenia súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaný nadobudol existujúcu pohľadávku, ktorú si následne uspokojil a teda nedošlo na strane žalovaného k bezdôvodnému obohateniu na úkor žalobcu.

8. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) s odôvodnením, že žalovaný mal v predmetnej veci plný úspech. Preto súd prvej inštancie priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

9. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP. Žalobca namietal, že mu ako strane sporu súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jeho procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. K tomuto porušeniu práva na spravodlivý proces malo podľa žalobcu dôjsť tým, že súd prvej inštancie absolútne ignoroval skutočnosť, že na žalobcu ako spotrebiteľa sa vzťahujú ustanovenia o ochrane spotrebiteľa podľa ustanovení § 52 a nasl. zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“) a zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov. Medzi stranami sporu bola uzatvorená spotrebiteľská zmluva v ústnej forme. Za daných okolností žalobca mal za to, že tu bola dôvodná požiadavka na ustálenie obsahu zmluvy, keďže súd prvej inštancie bol viazaný sa zaoberať otázkou existencie tzv. neprijateľnej zmluvnej podmienky. Žalobca poukázal a vymenoval ustanovenia Občianskeho zákonníka, ktoré sa konkrétne dotýkajú daného prípadu a ktoré bolo potrebné vyhodnotiť. Žalobca ďalej namietal postup súdu prvej inštancie na pojednávaní dňa 26.05.2022. Vzhľadom na neospravedlivenú neúčast' žalovaného, žalobca navrhol, aby súd rozhodol na pojednávaní tzv. rozsudkom pre zmeškanie žalovaného, kedy napriek tomu, že žalovaný bol riadne predvolaný a poučený, na pojednávanie sa nedostavil a zároveň svoju neúčast' žiadnym spôsobom neospravedlnil. Súd prvej inštancie toto odmietol s odkazom na vykonané dokazovanie a ustálenú judikatúru (bez bližšej špecifikácie a zdôvodnenia). V danom štádiu konania však podľa žalobcu žalovaný preukázateľne nedoložil zásadné dôkazy (originály listín), o ktoré opieral svoju procesnú obranu. Práve z dôvodu, že žalobcom bol spotrebiteľ, ktorý žiadal súd prvej inštancie o postup upravený v procesných predpisoch, mal byť jeho uplatňovaný postup posudzovaný s osobitým zreteľom na jeho postavenie. To sa však podľa žalobcu nestalo.

10. Podľa žalobcu súd prvej inštancie dospel k záveru, že právny dôvod plnenia spočíval v hmotnom práve, čo nezodpovedá vykonanému dokazovaniu, pričom súd prvej inštancie ignoroval námietky a skutočnosti tvrdené a preukázané žalobcom. Súd prvej inštancie odvíjal svoje závery od existencie dvoch od seba nezávislých právnych vzťahov, ktoré treba posudzovať samostatne, s čím však žalobca nesúhlasil. Žalobca vyjadril, že dva samostatné právne vzťahy treba posudzovať ako vzájomne závislé a súvisiace z dôvodu, že predmet plnenia je len jeden, v oboch prípadoch individuálne určený a vyrobený pre žalobcu – spotrebiteľa. Žalobca ďalej poukazoval na to, že súd prvej inštancie ignoroval fakt, že žalovaný ako právny nástupca spoločnosti D. F. si uplatnil svoju pohľadávku ako aj vymohol plnenie nie od žalobcu, ale od podnikateľa (čiže iný právny subjekt), čo predstavuje zásady a neprekonateľný procesný a právny nedostatok. Žalovaný si uplatnil a vymohol ním tvrdený nárok od iného subjektu, akým je žalobca a medzi akým bol uzavretý kontrakt. Žalobca považuje za absurdné, že súd prvej inštancie neskúmal základné náležitosti ústnej zmluvy (ako sú identita strán dohody, obsah dohody, čo bolo predmetom dojednaní, aké podmienky boli dojednané), na základe ktorej vznikol právny vzťah medzi žalobcom a spoločnosťou D. s. r. o. Podľa žalobcu nie je zrejmé, z čoho súd prvej inštancie vychádzal, keď mal za preukázané, že žalobca si objednal strop od spoločnosti D. s. r. o., nakoľko svedok E. síce uviedol, že spoločnosť E. F. ako dodávateľ nesmela dodávať priamo zákazníčkovi, ale na to používala stavebniny ako sprostredkovateľov, resp. prostredníkov k tomu, aby cez tieto subjekty fakturovala priamo konečnému zákazníčkovi. Svedok zároveň doplnil, že iba predpokladá, že si žalobca objednať musel u spoločnosti D. s. r. o. Podľa žalobcu svedok nemal konkrétnu vedomosť a ani nevidel takúto objednávku. Rovnako podľa žalobcu nie je zrejmé na základe čoho súd prvej

inštancie dospel k záveru, že spoločnosť E. F. dodala strop do stavební D. s. r. o. v zmysle toho, že by zástupca týchto stavební prevzal tovar. Žalovaný v konaní nepredložil žiadnu objednávku zaslanú výrobcovi a objednávky predložené žalovaným, ktoré žalobca nikdy nevidel (vystavené žalobcom ako živnostníkom), tieto boli namietané ako sfaľované a súd prvej inštancie ich nezohľadnil. Napriek tomu súd prvej inštancie neuveril žalobcovi, ktorý tvrdil, že si v spoločnosti D. s. r. o. tovar neobjednal. Záver súdu prvej inštancie považuje žalobca za ničím nepodložený a svojvoľný.

11. Žalobca je toho názoru, že súd prvej inštancie prijal svojvoľný záver o tom, že tovar bol dodaný spoločnosti D. s. r. o. Tovar bol síce dopravcom dovezený do areálu, resp. na parkovisko (so súhlasom ich pracovníka) pred priestormi spoločnosti D. s. r. o., kde tento tovar jednoznačne neprevzal nikto zo spoločnosti D. s. r. o., ale priamo žalobca od dopravcu, keďže túto dopravu objednal a platil sám žalobca. Tým, že preukázateľne podľa listinných dôkazov žalobca sám komunikoval s výrobcom, dojednával dopravu a nákladku priamo so spoločnosťou E. F., nemožno súhlasiť so závermi súdu prvej inštancie. Žalovaný (resp. právny predchodca D. s. r. o.) nikdy neobjednal a ani nezaplatil za dopravu. Taktiež nikdy nepredložil objednávku dopravy napr., aby preukázal nadobudnutie vlastníckeho práva. Rovnako nikdy nedoložil dodací list – ako dôkaz o tom, že strop prevzal do svojej dispozície a na sklad. Podľa žalobcu je absolútne mylný záver súdu prvej inštancie ako reakcia na námietku a existenciu dobropisu zaslaného spoločnosti D. s. r. o. od spoločnosti E. F.. Tvrdenie o tom, že zaslanie dobropisu by mohlo byť považované za odstúpenie od sprostredkovateľskej zmluvy produkoval žalobca vo svojom písomnom podaní ako reakciu na nepodložené tvrdenia žalovaného, ktorý reagoval na výpoveď svedka E.. Rovnako nie je zrejmé, z čoho súd prvej inštancie ustálil a vychádzal, že sa jednalo o kúpnu zmluvu, keď svedok jasne uviedol, že spoločnosť D. s. r. o. mala slúžiť ako určitý sprostredkovateľ. Právny vzťah založený medzi spoločnosťami bol ústny. Bolo povinnosťou súdu prvej inštancie pre prijatie záveru ustáliť obsah tohto vzťahu. To sa však podľa žalobcu nestalo. Ak súd prvej inštancie vychádzal z toho, že hmotnoprávny nárok spoločnosti D. s. r. o. existoval, muselo by to znamenať, že nadobudol vlastnícke právo, avšak žalovaný nepreukázal prevzatie/odovzdanie tovaru.

12. Podľa žalobcu je nepochybné, že po dohode spoločnosti D. s. r. o. a spoločnosti E. F., pohľadávka spoločnosti E. F. zanikla, čoho materiálnym prejavom bolo vystavenie dobropisu. Zároveň p. E. o tomto informoval a predložil žalobcovi dobropis a preukázal sa vystavenou faktúrou na spoločnosť M. F. s. r.o. Keďže žalobca preukázateľne a objektívne mailovou formou komunikoval so zástupcom spoločnosti E. F., nemal dôvod pochybovať o tom, že po predložení dobropisu na spoločnosť D. s. r. o. a zároveň predložení všetkých ostatných listín ako faktúry, vystavenej zo spoločnosti E. F. na spoločnosť M. spol. s r.o. na strop žalobcu, žalobca uhrádzal za tovar subjektu, ktorému toto právo prijať plnenie svedčilo. Podľa žalobcu išlo o uzavretie sprostredkovateľskej zmluvy, nie kúpnej zmluvy. Vystavenie dobropisu možno vnímať ako odstúpenie od dojednaného záväzku, resp. materiálny prejav dojednaného ukončenia spolupráce. Vystavenie dobropisu bolo prejavom ústnej dohody o ukončení platnosti zmluvy, kde obe strany vedeli, že si nemajú vzájomne čo poskytnúť a vydať a zároveň si nie sú dlžní. Akékoľvek vzájomné práva a povinnosti po dohode zanikli. Podľa toho aj postupovali. Spoločnosť E. F. si nevymáhala pohľadávku od spoločnosti D. s. r. o. a táto neevidovala záväzok voči spoločnosti E. F.. Pôvodná ústna dohoda medzi spoločnosťou E. F. a spoločnosťou D. s. r. o. (bez ohľadu na typ zmluvy) po ústnej dohode oboch subjektov rovnako zanikla. Jediným materiálnym prejavom a dôkazom o vzniku uzatvorenej dohody je vystavená faktúra, ktorá bola následne na základe dohody dobropisovaná (čo predstavuje zároveň jediný materiálny dôkaz dohody o ukončení obchodného vzťahu). Nič z toho, čo ustálil súd prvej inštancie ako právny záver samostatnej existencie dvoch právnych vzťahov a ich povahy nie je podložené materiálnym dôkazom. Súd prvej inštancie pri hodnotení vzťahu medzi spoločnosťou D. s. r. o. a spoločnosťou E. F. absolútne opomenul a nevysporiadal sa s námietkami vznesenými v písomnom podaní žalobcu zo dňa 12.10.2022, čo žalobca považuje za nedostatok rozsudku, najmä jeho odôvodnenia. Žalobca ďalej namietal relevanciu, autenticitu, ako aj titul doloženej faktúry. Rovnako poukazoval aj na označenie subjektu, ktorému bola adresovaná, ktorý sa zjavne odlišuje od SZČO – čiže osoby, ktorého žalovaný označil ako dlžníka z uvedenej faktúry. Žalovaný nebol nikdy aktívne vecne legitimovaný na vymáhanie akejkoľvek pohľadávky od žalobcu, a už vôbec nie od žalobcu ako SZČO – podnikateľa, voči ktorému si preukázateľne svoju pohľadávku uplatňoval a aj vymohol plnenie, ktorého vrátenie sa žalobca domáha. Podľa žalobcu súd prvej inštancie absolútne ignoroval všetky podstatné súvislosti, náležitosti, ako aj fakt, že žalobca bol v uvedenom vzťahu spotrebiteľom, čo podstatným spôsobom malo zasiahnuť do posudzovania samotných podmienok a obsahu právneho vzťahu. Ignoroval aj objektívnu skutočnosť, ktorá bola v rámci konania preukázaná – žalobca (spotrebiteľ) za predmet kúpy reálne a nedôvodne zaplatil dva krát.

13. Žalobca záverom odvolania namietal postup súdu prvej inštancie ohľadne platnosti postúpenia pohľadávky až na žalovaného. Podľa žalobcu postúpená pohľadávky nebola identifikovaná dostatočne. Záver súdu prvej inštancie o platnosti postúpenia považuje žalobca za absurdný a to najmä na fakt, že plnenie, ktoré od neho vymohol žalovaný, si uplatnil ako pohľadávku voči podnikateľovi (identifikácia IČO), pričom aj v tomto konaní sa preukázalo, že dodávku stropu riešil a vystupoval žalobca ako fyzická osoba – spotrebiteľ. Je teda zrejmé, že nedostatok identifikácie samotného dlžníka a pohľadávky, ako jedna zo základných náležitostí, splnená nebola. Žalobca v tejto súvislosti poukázal na rozdiely medzi postavením SZČO a fyzickej osoby nepodnikateľom. Podľa žalobcu súd ignoroval všetky námietky, tvrdenia a výpoveď žalobcu smerujúce k popretiu platnosti písomnej Dohody č. 1662014 zo dňa 13.12.2013 (obsahujúcu rozhodcovskú doložku), na základe ktorej a výlučne z titulu ktorej si žalovaný vymohol nedôvodné plnenie od žalobcu. Žalobca považuje za neprijateľné, keď súd prvej inštancie zamietol jeho nárok a legitimizoval tým postup žalovaného, ktorý evidentne postupoval voči nemu amorálne a nekalo, dokladal falšované dôkazy na preukázanie svojich klamlivých tvrdení, nekalými praktikami donútil žalobcu, aby podpísal dohodu, na základe ktorej si v zrýchlenom konaní vymohol nedôvodne sumu, ktorú žalobca žiada späť. Na základe uvedeného žalobca navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na nové rozhodnutie, alternatívne aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že zaviazže žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 8.531,66 eur s 5 % úrokom z omeškania odo dňa 20.12.2014 do zaplatenia a zároveň, aby priznal žalobcovi náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

14. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že v prejednávanej veci nedošlo k nesprávnemu procesnému postupu súdu, ktorý mal za následok znemožnenie uskutočňovania procesných práv žalobcu v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Žalovaný si je vedomý skutočnosti, že v prípade konania, ktorej sporovou stranou je tzv. slabšia strana (v danom prípade spotrebiteľ) je povinnosťou súdu vykonať dokazovanie aj v smere, ktorý slabšia strana nenavrhol pokiaľ by to malo byť na prospech slabšej strany. V danom prípade však žalobca odvodzuje existenciu neprijateľných podmienok od ústne uzatvorenej kúpnej zmluvy. Podľa názoru žalovaného je štandardný postup (bez ohľadu na to, či sú účastníkmi kúpnej zmluvy podnikateľ a spotrebiteľ alebo podnikateľ a podnikateľ) v prípade uzatvorenia kúpnej zmluvy ústne taký, že takto uzatvorená zmluva je v celom rozsahu posudzovaná podľa príslušných zákonných ustanovení o kúpnej zmluve. V prípade ústnej zmluvy podľa názoru žalovaného ani objektívne nie je možné dojednať akúkoľvek neprijateľnú zmluvnú podmienku. Žalovaný v súvislosti so žalobcom tvrdí neprijateľnými podmienkami a potrebou ustálenia obsahu zmluvy uviedol, že podľa jeho názoru bol obsah ústnej kúpnej zmluvy zistený dostatočne. Žalovanému nie je zrejmé, aké dôkazy mal súd prvej inštancie ešte z vlastnej iniciatívy vykonať, nad rámec tých, ktoré v konaní vykonal. Žalovaný mal za to, že súd objektívne nemôže vykonávať z vlastnej iniciatívy dôkazy, ktoré majú preukazovať obsah ústnej zmluvy, pokiaľ mu nie sú známe okolnosti uzatvorenia zmluvy, osoby, ktoré by mohli mať vedomosť o obsahu zmluvy a dokonca ani nemôže mať vedomosť o tom, aké neprijateľné podmienky by zmluva teoreticky mohla obsahovať. Uvedené skutočnosti môže zistiť len z tvrdení sporových strán, pričom žalobca na konkrétne (údajné) neprijateľné podmienky poukazuje pri svojom 13 procesnom úkone. Žalobca v súvislosti s objasnením okolností o uzatvorení ústnej kúpnej zmluvy navrhol v konaní vypočuť obchodného zástupcu spoločnosti E. F., ktorý v konaní vypočutý bol. Žiadne ďalšie dôkazy v tomto smere nenavrhol. Žalovaný ďalej v súvislosti s tvrdením žalobcu o porušení jeho práva na spravodlivý proces v dôsledku nevydania kontumačného rozsudku na pojednávaní konanom dňa 26.05.2022 uviedol, že súd prvej inštancie správne poznamenal, že na takýto postup neboli splnené procesné podmienky. V danom prípade žalovaný vzal termín pojednávania na vedomie, čo je zachytené v zápisnici z predchádzajúceho pojednávania. Žalovanému (ani právnomu zástupcovi) nebolo doručené predvolanie na pojednávanie, ktoré by obsahovalo poučenie o možnosti vydania kontumačného rozsudku, rovnako tak mu nebola doručovaná ani zápisnica o predchádzajúcom pojednávaní, pričom ani táto neobsahuje takéto poučenie. Vzhľadom na uvedené teda súd prvej inštancie ani nemohol návrhu žalobcu na vydanie rozsudku pre zmeškanie vyhovieť, v dôsledku čoho nemohlo byť ani porušené jeho právo na spravodlivý proces.

15. Ohľadne ďalších odvolacích námietok žalobcu žalovaný uviedol, že súd prvej inštancie žiadnym spôsobom nevyvracal názor žalobcu o neexistencii právneho dôvodu v rovine hmotného práva. Toto tvrdenie bolo v konaní žalovaným spochybnené v dôsledku čoho sa stalo sporným. Súd prvej inštancie následne musel toto sporné tvrdenie vyhodnotiť vykonaným dokazovaním. Podľa žalovaného žalobca nepredložil ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania (okrem

tých ktoré boli vykonané), ktoré by hodnoverne preukázali toto jeho tvrdenie. Žalobca neunesol dôkazné bremeno o svojom tvrdení, ale najmä zo zisteného skutkového stavu vyplynulo, že toto tvrdenie nie je pravdivé. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na to, že kľúčovým dôkazom bol práve výsluch svedka – zástupcu spoločnosti E. F., ktorého výsluch navrhol vykonať práve žalobca a k obsahu (a pravdivosti) svedeckej výpovede nemala žiadna zo sporových strán námietky. Žalovaný ďalej vo vzťahu k tvrdeniu žalobcu o tom, že došlo k uplatneniu pohľadávky a jej následnému vymoženiu od podnikateľa (žalobcu ako SZČO), teda od iného subjektu uviedol, že podľa jeho vedomostí bolo plnenie vymožené od žalobcu (keďže postavenie fyzickej osoby a SZČO je v zásade identické). Pokiaľ by však žalovaný pripustili argumentáciu žalobcu a skutočne by došlo k vymoženiu plnenia od iného subjektu ako od žalobcu, tak žaloba mala byť bez ďalšieho zamietnutá, keďže by nebola splnená základná procesná podmienka – aktívna vecná legitímácia.

16. Žalovaný ďalej konštatoval, že z výsluchu svedka E. celkom jasne vyplynulo, že žalobca si objednal strop od spoločnosti D. F., čo vyplýva zo zápisnice o jeho výsluchu zo dňa 19.09.2022. Rovnako tak z obsahu jeho výpovede je celkom zrejmé, aký postup predchádza dodaniu stavebného materiálu ku koncovému zákazníkovi, keď objasnil, že každá jedna objednávka musí byť realizovaná cez stavebniny. Z uvedeného vyplynulo, že spoločnosť E. F. nevstupuje do zmluvného vzťahu s koncovým zákazníkom, ale s konkrétnymi stavebninami a tieto stavebniny vstupujú do zmluvného vzťahu s koncovým zákazníkom. Uvedený postup je v oblasti stavebníctva štandardný, kedy často subdodávateľské spoločnosti dodávajú tovar priamo na konkrétnu stavbu, pričom však objednávateľ nie je v zmluvnom vzťahu s týmto subdodávateľom, ale priamo so stavebninami, ktoré v pozícii veriteľa sú oprávnené požadovať plnenie od objednávateľa a v pozícii dlžníka sú povinné plniť svojmu subdodávateľovi, pričom sa vždy jedná o dva samostatné, na sebe nezávislé, zmluvné vzťahy. Samotné nespĺnenie povinnosti stavebnín voči subdodávateľovi nezakladá žiadnym spôsobom právo objednávateľa na nezaplatenie kúpnej ceny. Žalovaný mal za to, že nemôžu obstať ani úvahy žalobcu o tom, že predmetný strop sa nedostal do dispozície jeho právneho predchodcu v zmysle, že ho od subdodávateľa – spoločnosti E. F. neprevzal. Stavebniny vôbec nemusia fakticky prevziať tovar, ktorý má byť dodaný koncovému zákazníkovi. Žalovaný podotkol, že sám žalobca uviedol, že strop bol zložený v areáli spoločnosti D. F., a to so súhlasom ich pracovníka. Žalobca nevie uviesť (zrejme z objektívnych dôvodov), aký konkrétny pracovník dal súhlas na zloženie stropu (čím de facto došlo k faktickému prevzatíu a strop sa dostal do dispozície právneho predchodcu žalovaného), pričom podľa žalovaného žalobca nevie preukázať skutočnosť, či tento pracovník bol/nebol oprávnený na preberanie tovaru od tretích osôb. Úvahu žalobcu o tom, že spoločnosť D. s. r. o. mala byť len prípadným sprostredkovateľom predaja medzi žalobcom a spoločnosťou E. F. považuje žalovaný za nesprávnu. Sprostredkovateľskou zmluvou sa sprostredkovateľ zaväzuje, že bude vyvíjať činnosť smerujúcu k tomu, aby mal záujemca príležitosť uzavrieť zmluvu s treťou osobou, a tento záujemca sa zaväzuje zaplatiť sprostredkovateľovi odplatu. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že spoločnosť E. F. žiadala od spoločnosti D. s. r. o. zaplataenie ceny stropu, a spoločnosť D. s. r. o. žiadala od žalobcu zaplataenie ceny stropu s navýšením o svoju obchodnú maržu. Uvedené konanie zainteresovaných subjektov zjavne preukazuje, že sa v danom prípade jedná o dve kúpne zmluvy.

17. Žalovaný ďalej vo vzťahu k tvrdeniu žalobcu o tom, že dobropisovaním zo strany spoločnosti E. F. došlo k odstúpeniu od zmluvy, pričom na tom bola táto spoločnosť so spoločnosťou D. s. r. o. dohodnutá, uviedol, že v tejto časti považuje odvolanie žalobcu za zmatečné, resp. odporujúce si. Podľa žalovaného odstúpenie od zmluvy a dohoda o ukončení zmluvy sú dva odlišné právne úkony, pričom zásadným rozdielom je to, že odstúpenie od zmluvy je jednostranný právny úkon a dohoda o ukončení zmluvy je dvojstranný právny úkon. Žalovaný nemal vedomosť o tom, že by sa spoločnosť D. s. r. o. so spoločnosťou E. F. dohodla na ukončení zmluvy. Vo vzťahu k tvrdenému odstúpeniu od zmluvy formou dobropisu žalovaný uviedol, že takýto úkon nemožno považovať za prejav vôle, ktorý by bol spôsobilý nastoliť účinky odstúpenia od zmluvy, a to z dôvodu neurčitosti a nejasnosti. Podľa názoru žalovaného postup spoločnosti E. F. bol účelový, nakoľko sa zrejme domnievala, že spoločnosť D. s. r. o. nebude schopná splniť svoj záväzok voči nej, a tak fiktívne zrealizovala obchod cez spoločnosť M. spol. s r.o. Skutočnosť, že sa žalobca rozhodol plniť v prospech spoločnosti M. spol. s r.o. však nemá žiadny súvis s jeho právnym vzťahom so spoločnosťou D. s. r. o. Podľa žalovaného je na obozretnosti každého, aby svoje záväzky plnil tomu, voči komu mu vznikli. Pokiaľ sa žalobca rozhodol plniť spoločnosti M. spol. s r.o., je to jeho rozhodnutie, ktoré však nezrušilo jeho povinnosť plniť spoločnosti D. s. r. o. (resp. žalovanému ako právnenému nástupcovi). Vo vzťahu k poukazu na priebeh rozhodcovského konania, exekučného konania a postupu sporových strán pred uplatnením nároku v

rozhodcovskom konaní žalovaný uviedol, že toto je irelevantné. Predmetné skutočnosti boli riešenie v rámci konania o zrušenie rozhodcovského rozsudku a podľa názoru žalovaného, tieto ani nemajú zásadný význam pre toto konanie. Predmetom tohto konania je bezdôvodné obohatenie, ktorého sa žalobca domáha, pretože tvrdí, že nárok žalovaného neexistoval v rovine hmotného práva, nie preto, že došlo k zrušeniu rozhodcovského rozsudku. Na základe vyššie uvedených skutočností žalovaný navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

18. Žalobca sa k vyjadreniu žalovaného nevyjadril.

19. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie podala v zákonnej lehote strana v spore, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané podľa § 359 a § 262 ods. 1 CSP, že spĺňa popri všeobecných náležitostiach v rozsahu § 127 ods. 1 CSP aj náležitosti podľa § 363 CSP s uvedením dôvodov odvolania vo veci samej, vykonal preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania.

20. V odvolacom konaní preskúmal odvolací súd vec v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 CSP (viazanosť rozsahom odvolania), viazaný odvolacími dôvodmi podľa § 380 ods. 1 CSP, vrátane svojho oprávnenia preskúmať vady konania, ktoré sa týkajú procesných podmienok z úradnej povinnosti podľa § 380 ods. 2 CSP a dospel k záveru, že napadnutý výrok rozsudku súdu prvej inštancie čo do vecí samej a čo do nároku na náhradu trov konania rozsudku súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť. V odvolacom konaní nezistil dôvody na zmenu alebo zrušenie odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie podľa § 388 CSP alebo podľa § 389 ods. 1 CSP. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, pretože v danej veci nezistil dôvod k tomu, aby zopakoval alebo doplnil dokazovanie vykonané pred súdom prvej inštancie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem. Odvolací súd podľa § 219 ods. 3 CSP v spojení s § 378 ods. 1 CSP verejne vyhlásil vo veci rozsudok.

21. Za aplikácie § 380 ods. 2 CSP posudzoval odvolací súd z úradnej povinnosti, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci, a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu, odvolací súd uvádza, že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a) alebo b) CSP. Vychádzajúc z obsahu súdneho spisu odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie dodržal v konaní procesné predpisy upravujúce procesný postup o povinnom poučení strany v spore o procesných právach a o procesných povinnostiach, o predvolávaní na nariadené pojednávania za účelom prejednania veci, pri vykonávaní dokazovania a procesný postup pred skončením dokazovania. Postupom súdu prvej inštancie nedošlo k takému nesprávnemu procesnému postupu, ktorý znemožnil stranám uskutočňovať im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

22. Odvolací súd preskúmaním veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie vzal do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu vyplynuli, neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo, výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ustanovenia § 191 CSP. Pri rozhodovaní súd prvej inštancie použil správny právny predpis, správne ho vyložil a na daný skutkový stav ho aj správne aplikoval. Odvolací súd sa preto stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie a z tohto dôvodu si odvolací súd aj osvojil dôvody napadnutého rozhodnutia, v celom rozsahu na ne poukazuje v zmysle § 387 ods. 2 CSP a k odvolacím dôvodov žalobcu uvádza nasledovné :

23. Tvrdenie žalobcu o tom, že súd prvej inštancie v konaní ignoroval jeho postavenie spotrebiteľa, vrátane tvrdenia, že sa súd prvej inštancie nezaoberal existenciou neprijateľných zmluvných podmienok, vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodné. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že súd prvej inštancie záverom napadnutého rozhodnutia konštatoval, že žalobca mal postavenie spotrebiteľa vo vzťahu k spoločnosti D. s. r. o., keď v čase uzavretia kúpnej zmluvy so spoločnosťou D. s. r. o. mal pozastavený výkon podnikateľskej činnosti a spoločnosť D. s. r. o. konala so žalobcom konala ako s fyzickou osobou (teda spotrebiteľom), keď vo faktúre č. 1020130414 žalobcu označila len údajmi fyzickej osoby bez akéhokoľvek bližšieho označenia naznačujúceho obchodnoprávnemu vzťahu medzi

žalobcom a spoločnosťou D. F.. S uvedeným tvrdením sa odvolací súd stotožňuje. Odvolací súd uvádza, že z výsledkov dokazovania vyplynulo, že súd prvej inštancie ani nemohol aplikovať na vec ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a zákon č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, nakoľko aplikácia uvedených ustanovení nebola potrebná. Základnou otázkou v konaní bola potreba zistiť, či existuje hmotnoprávny nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia a nie či boli porušené práva žalobcu ako spotrebiteľa. Žalobca v žalobe a ani počas celého konania nenamietal to, že boli porušené jeho práva ako spotrebiteľa v súvislosti s kúpou a dodaním predmetného tovaru (stropu). Žalobca až v rámci odvolania namietal, že súd nepreskúmal zmluvu z pohľadu neprijateľných zmluvných podmienok. K uvedenému odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie ani nemal akú zmluvu preskúmať z pohľadu neprijateľných zmluvných podmienok v rámci ochrany spotrebiteľa, nakoľko kúpna zmluva bola uzavretá ústne. V konaní nebola predložená žiadna zmluva v písomnej podobe, ktorej ustanovenia by bolo potrebné preskúmať z pohľadu neprijateľných zmluvných podmienok. Žalobca v odvolaní len poukázal na jednotlivé ustanovenia Občianskeho zákonníka (§ 53 ods. 4 písm. a), b), r), w), ods. 5), ktoré mali byť považované za neprijateľné ustanovenie v prejednávanej veci, avšak bez riadneho bližšieho odôvodnenia ako konkrétne sa tieto ustanovenia vzťahujú na prejednávaný prípad, resp. ktoré konkrétne ustanovenia zmluvy mali byť charakterizované ako neprijateľné zmluvné podmienky. Opísanie rozhodujúcich skutočností nemožno nahradiť len odkazom na jednotlivé ustanovenia právneho predpisu.

24. V súvislosti s námietkou žalobcu, že súd prvej inštancie nevydal rozsudok pre zmeškania z dôvodu, že sa žalovaný (ani jeho právny zástupca) nezúčastnil na pojednávaní konanom dňa 26.05.2022 napriek tomu, že žalobca tak požadoval, odvolací súd uvádza, že postup súdu prvej inštancie bol správny, keď ustálil, že neboli na to splnené procesné podmienky. Odvolací súd uvádza, že v zmysle § 274 písm. a) CSP na to, aby bolo možné rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie bolo potrebné predvolať žalovaného a predovšetkým upozorniť ho, že v prípade jeho nedostavenia sa, je možné vydať rozsudok pre zmeškanie. V tejto súvislosti správne poznamenal žalovaný, že na predmetné pojednávanie nebol zo strany súdu prvej inštancie predvolávaný a nebol ani poučený (upozornený) na možnosť vydať rozsudok pre zmeškanie v prípade nedostavenia sa. Termín pojednávania bol dohodnutý so stranami sporu (ich zástupcami) na predchádzajúcom pojednávaní konanom dňa 14.04.2022, pričom obe strany tento termín vzali na vedomie. Na základe uvedeného je preto predmetná odvolacia námietka žalobcu nedôvodná. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom a postupom súdu prvej inštancie, že neboli splnené podmienky na vydanie rozsudku pre zmeškanie, v dôsledku čoho nedošlo k nesprávnemu procesnému postupu súdu prvej inštancie, ktorý mal za následok znemožnenie uskutočňovania procesných práv žalobcu v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky (I. ÚS 233/2019, III. ÚS 373/2020, III. ÚS 121/2021, III. ÚS 354/2021, III. ÚS 89/2021, III. ÚS 288/2021), ktorý judikoval, že všeobecný súd nemôže vydať rozsudok pre zmeškanie automaticky, teda že nestačí preveriť splnenie formálnych podmienok, ale musí veľmi starostlivo zvážiť s ohľadom na okolnosti daného prípadu, či použitie tohto nástroja nebude neprimerane zasahovať do procesných práv žalovaného. Súd má pristupovať k vydaniu kontumačného rozsudku zdržanlivo. Ak má pochybnosti, teda ak okolnosti prípadu jednoznačne nesvedčia o procesnej pasivite strany, rozsudok pre zmeškanie by nemal vydať. Kontumačný rozsudok by vzhľadom na závažnosť zásahu do práva žalovaného na spravodlivý proces mal byť prostriedkom ultima ratio, ktorý by mal súd využiť iba vtedy, ak nemá k dispozícii iné nástroje na zabezpečenie efektívneho priebehu konania, alebo ak tieto nástroje zlyhali. Odvolací súd uvádza, že v prejednávanom prípade žalovaný bol jednoznačne aktívny v spore, zúčastňoval sa pojednávania (s výnimkou pojednávania dňa 26.05.2022), vyjadroval sa k jednotlivým skutočnostiam uvádzaným žalobcom, uplatňoval prostriedky procesného útoku ako aj prostriedky procesnej obrany a preto možno konštatovať, že v konaní nebola splnená ani materiálna podmienka na vydanie rozsudku pre zmeškania spočívajúca v absolútnej procesnej pasivite žalovaného. Prioritou v súdnom konaní musí zostať materiálna, nie formálna ochrana práv strán sporu. Viac ako na nepriaznivých okolnostiach protistrany by žalobca mal zakladať úspech v konaní na presvedčivosti a dôvodnosti vlastných argumentov a v prípade rozsudku pre zmeškanie počítat s tým, že tento inštitút je určený na prípady úplnej pasivity protistrany, čo podľa názoru odvolacieho súdu zjavne nie je tento prípad.

25. Za nedôvodnú považuje v rámci odvolacieho prieskumu aj odvolaciu námietku žalobcu týkajúcu sa jeho presvedčenia o nesprávnosti záveru súdu prvej inštancie o existencii dvoch právnych vzťahov. Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie správne ustálil vznik dvoch právnych vzťahov, ktoré boli navzájom od seba nezávislé. Išlo o vzťah medzi žalobcom a spoločnosťou D. F., u ktorej si žalobca objednal tovar (strop) a vzťah medzi spoločnosťou D. F. a spoločnosťou E. F. ako výrobcou (subdodávateľom) tovaru, u ktorej si spoločnosťou D. s. r. o. objednala predmetný tovar pre žalobcu. Z

vykonaného dokazovania bolo preukázané, že žalobca si po tom, ako si dojednal podrobnosti priamo s výrobcou stropu, spoločnosťou E. F., tovar objednal v stavebninách D. s. r. o. Tieto závery vyplynuli najmä zo svedeckej výpovede svedka L. E. E. (zástupcu spoločnosti E. F.), ktorý zdôrazňoval, že spoločnosť E. F. tovar priamo zákazníkovi nedodáva, zákazník si ho musí vždy objednať prostredníctvom stavebnín. Pravdivosti týchto tvrdení tiež nasvedčuje aj ďalší postup, keď spoločnosť E. F. zaslala žalobcovi cenovú ponuku, pričom následne k tejto cenovej ponuke dodala objednaný tovar do stavebnín D. s. r. o. a tovar týmto stavebninám spoločnosť E. F. aj vyfakturovala. Uvedené vyplýva tiež zo svedeckej výpovede L. E. E., ktorý uviedol, že spoločnosť D. s. r. o. musela objednať tovar, pretože inak by nemala spoločnosť E. F. dôvod tovar tejto spoločnosti dodávať a vystavovať faktúru. V dôsledku objednávky tovaru žalobcu v stavebninách D. s. r. o. došlo medzi žalobcom a spoločnosťou D. s. r. o. k uzavretiu kúpnej zmluvy, na základe ktorej vznikla povinnosť spoločnosti D. s. r. o. tovar žalobcovi dodať a žalobcovi vznikla povinnosť za dodaný tovar spoločnosti D. s. r. o. zaplatiť. Z tvrdení žalobcu a zo svedeckej výpovede L. E. bolo preukázané, že tovar bol do stavebnín D. s. r. o. dodaný a odtiaľ následne prevezený žalobcovi. Možno tak konštatovať, že spoločnosť D. si voči žalobcovi splnila svoju zmluvnú povinnosť. Naproti tomu žalobca si svoju povinnosť zaplatiť za dodaný tovar voči spoločnosti D. s. r. o. nesplnil, čo v konaní nebolo sporné. Odvolací súd sa s poukazom na vykonané dokazovanie stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že spoločnosti D. s. r. o. vznikla pohľadávka voči žalobcovi titulom nezaplatenia kúpnej ceny tovaru, a teda hmotnoprávny nárok tejto spoločnosti voči žalobcovi existoval. Samotné nesplnenie povinnosti stavebnín spoločnosti D. s. r. o. voči subdodávateľovi (spoločnosti E. F.) nezakladá žiadnym spôsobom právo objednávateľa (žalobcu) na nezaplatenie kúpnej ceny.

26. Námietky žalobcu, že v prejednávanej veci nešlo o dve kúpne zmluvy, ale o jednu zmluvu, a to zmluvu o sprostredkovaní, nepovažuje odvolací súd za dôvodné. Sprostredkovateľskou zmluvou (v zmysle Občianskeho zákonníka) sa záujemca zaväzuje zaplatiť sprostredkovateľovi odmenu za obstaranie príležitosti uzavrieť zmluvu alebo za sprostredkovanie jej pričinenia za predpokladu, že tento požadovaný výsledok sa dosiahne pričinením (činnosťou) sprostredkovateľa. Predmetom zmluvy je sprostredkovanie, teda zaobstaranie, zabezpečenie. Sprostredkovanie, t. j. zabezpečenie smeruje k samotnému uzavretiu zmluvy. V sprostredkovateľskej zmluve by malo byť aspoň rámcovo vymedzené, k uzavretiu akej zmluvy alebo príležitosti, činnosť sprostredkovateľa smeruje. Odvolací súd v tejto súvislosti konštatuje, že z vykonaného dokazovania vyplýva, že v prejednávanej veci boli uzavreté dve kúpne zmluvy a nie sprostredkovateľská zmluva tak ako to uvádza žalobca. Odvolací súd v tomto spore poukazuje na tvrdenie žalovaného, že je celkom zrejmé, že spoločnosť E. F. žiadala od spoločnosti D. s. r. o. zaplataenie ceny stropu, a spoločnosť D. s. r. o. žiadala od žalobcu zaplataenie ceny stropu s navýšením o svoju obchodnú maržu. Uvedené konanie zainteresovaných subjektov preukazuje, že sa v danom prípade jedná o dve kúpne zmluvy. Pokiaľ by sa jednalo o sprostredkovateľskú zmluvu v rámci ktorej by spoločnosť D. s. r. o. mala vystupovať v pozícii sprostredkovateľa, žiadala by plnenie (odmenu za sprostredkovanie) od spoločnosti E. F. v pozícii záujemcu, ktorý by po takomto sprostredkovaní následne žiadal plnenie priamo od žalobcu, čo sa však nestalo.

27. V súvislosti s ďalšími odvolacími námietskami žalobcu súvisiacimi s dopropisovaním zo strany spoločnosti E. F. a námietskami ohľadne toho, že spoločnosť D. s. r. o. nikdy nemala vlastnícke právo k tovaru, odvolací súd uvádza, že tieto námietky sa týkajú vzťahu medzi spoločnosťou D. s. r. o. a spoločnosťou E. F., ktorý bol založený na neformálnej ústnej zmluve o kúpe tovaru a nie je predmetom prejednávaneho prípadu. Predmetom konania bolo predovšetkým ustálenie existencie hmotnoprávneho nároku spoločnosti D. s. r. o. voči žalobcovi titulom nezaplatenia kúpnej ceny za dodaný tovar, resp. nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia v prípade neexistencie takéhoto nároku. Keďže právny vzťah medzi spoločnosťou E. F. a spoločnosťou D. s. r. o. nebol predmetom konania pred súdom prvej inštancie, odvolací súd považuje námietky žalobcu za neopodstatnené. Odvolací súd ďalej dodáva, že pokiaľ spoločnosť E. F., ktorá v záujme úhrady svojej pohľadávky, neváhala prostredníctvom spoločnosti M. spol. s r.o. od žalobcu prijať plnenie, na poskytnutie ktorého bol žalobca povinný inej osoba (spoločnosti D. s. r. o.), tak táto skutočnosť nezbavuje žalobcu povinnosti plniť spoločnosti D. s. r. o., nakoľko medzi žalobcom a spoločnosťou M. spol. s r.o. nebol žiaden právny vzťah, z ktorého by žalobcovi vyplývala povinnosť úhrady tovaru práve tejto spoločnosti (žalobca si tovar v spoločnosti M. spol. s r.o. neobjednal). Odvolací súd uvádza, že skutočnosť, že sa žalobca rozhodol plniť v prospech spoločnosti M. spol. s r.o. nemá žiadny súvis s jeho právnym vzťahom so spoločnosťou D. s. r. o.

28. Námitku žalobcu súvisiacu s nesprávnym hodnotením súdu prvej inštancie vo vzťahu k platnosti postúpenia považuje odvolací súd za nedôvodnú. V konaní bolo preukázané, že spoločnosť D. s. r. o. ako postupca predmetnú pohľadávku vyplývajúcu z faktúry č. 1020130414 postúpila spoločnosti N. M., F. ako postupníkovi. Postúpenie tejto pohľadávky postupca riadne oznámil žalobcovi oznámením zo dňa 18.10.2013. V oznámení bolo presne uvedené, ktorá pohľadávka je predmetom postúpenia označením faktúry a sumy. Keďže postúpenie pohľadávky žalobcovi oznámil postupca (spoločnosť D. s. r. o.), nebolo potrebné v zmysle § 526 ods. 2 Občianskeho zákonníka dožadovať sa predloženia samotnej zmluvy o postúpení pohľadávky, na základe ktorej predmetná pohľadávka prešla do dispozície spoločnosti N. M., F.. Následne spoločnosť N. M., F. ako postupca postúpila nadobudnutú pohľadávku voči žalobcovi žalovanému ako postupníkovi. Túto skutočnosť postupca, postupník a spoločnosť D. s. r. o. oznámili žalobcovi oznámením zo dňa 10.01.2014, ktoré bolo žalobcovi doručené dňa 20.01.2014.

V predmetnom oznámení však nebola konkretizovaná pohľadávka, ktorá bola predmetom prevodu, preto podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie správne postupoval, keď pristúpil k preskúmaniu zmluvy o postúpení pohľadávok, na základe ktorej došlo k jej prevodu na žalovaného. Postupca (N. M., F.) zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 06.12.2013 postúpil žalovanému ako postupníkovi okrem iného aj pohľadávku voči žalobcovi z faktúry č. 1020130414. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie o tom, že predmetná zmluva o postúpení obsahovala všetky podstatné náležitosti tak ako to vyžaduje zákon. Zmluva o postúpení pohľadávok bola uzavretá v písomnej forme, obsahovala označenie účastníkov (postupca N. M., F., postupník žalovaný), postupovaná pohľadávka bola dostatočne identifikovaná a súčasne sa strany dohodli na odplatnom postúpení pohľadávok. Postupovaná pohľadávka voči žalobcovi bola označená odkazom na faktúru uvedením jej čísla, čím bola aj podľa odvolacieho súdu označená dostatočne určito. Odvolací súd rovnako ako súd prvej inštancie konštatuje, že zmluva o postúpení pohľadávok zo dňa 06.12.2013 medzi postupcom N. M., F. a žalovaným bola platne uzavretá a žalovaný na základe tejto zmluvy nadobudol pohľadávku voči žalobcovi, ktorá pôvodne patrila spoločnosti D. s. r. o., v dôsledku čoho sa stal oprávnenou osobou na jej uplatnenie a vymáhanie.

29. K odvolacej námietke žalobcu, že žalobca bol označovaný ako podnikateľ fyzická osoba, pričom v čase kúpy a dodania mal pozastavenú podnikateľskú činnosť, a teda došlo k vymoženiu od iného subjektu, odvolací súd uvádza, že prerušenie výkonu podnikateľskej činnosti alebo ukončenie podnikateľskej činnosti fyzickou osobou nedochádza k zániku fyzickej osoby. Fyzická osoba a fyzická osoba podnikateľ je stále tou istou osobou, s rovnakým majetkom, s rovnakými právami a povinnosťami. Po zániku podnikateľského oprávnenia stráca táto fyzická osoba len oprávnenie na výkon podnikateľskej činnosti, ale táto fyzická osoba nezaniká a rovnako nezanikajú jej záväzky z podnikateľskej činnosti. Keďže je fyzická osoba a fyzická osoba podnikateľ tou istou osobou a ich majetkový substrát nie je nijako oddelený, zodpovedá fyzická osoba podnikateľ za svoje záväzky celým svojím majetkom. Postavenie fyzickej osoby a postavenie fyzickej osoby – podnikateľa je v zásade identická a prelína sa. Preto označenie žalobcu ako fyzickej osoby – podnikateľa, aj keď mal pozastavenú podnikateľskú činnosť, nemalo v danom prípade vplyv na určenie subjektu, od ktorého bola pohľadávka vymožená. Preto odvolací súd predmetnú námietku vyhodnotil ako nedôvodnú.

30. Odvolací súd považuje za nedôvodné aj námietky žalobcu týkajúce sa priebehu rozhodcovského konania, exekučného konania a postupu strán pred uplatnením nároku v rozhodcovskom konaní, nakoľko pre prejednanú vec sú bez právneho významu. Rozhodcovský rozsudok bol v konaní pred všeobecným súdom zrušený. Predmetom tohto konania nebolo posudzovanie priebehu rozhodcovského konania a ani následného exekučného konania, ale ako už bolo viac krát vyššie uvedené, predmetom tohto konania bol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorého sa žalobca domáhal v prípade neexistencie hmotnoprávneho nároku žalovaného.

31. Odvolací súd po vyhodnotení podstatných odvolacích tvrdení konštatuje, že v odvolacom konaní nezistil žiadne dôvody na iné posúdenie skutkových a právnych záverov súdu prvej inštancie, ktoré vychádzajú z obsahu súdneho spisu a dávajú dostatočný podklad vo výroku jeho rozsudku. Rozsudok súdu prvej inštancie je vo výroku vecne správny a táto vecná správnosť predstavuje správnu aplikáciu a interpretáciu právnych noriem na základe správne zisteného skutkového stavu. Na základe vyššie uvedených skutočností je odvolací súd toho názoru, že žalobcom uplatnené dôvody odvolania proti rozsudku súdu prvej inštancie nebolo možné považovať za opodstatnené a preto bolo potrebné rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť.

32. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP a úspešnému žalovanému priznal proti žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

33. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP):

- dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu

a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP)

- dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 420 CSP)

- dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP)

- dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a ods. 2 CSP)

- v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh, § 428 CSP)

- dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom (okrem prípadov podľa § 429 ods. 2 CSP). Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).